

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX. 30.251/2009/3.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr Banczerowski György) ügyvéd által képviselt **felperesnek**, dr. Bessenyei Tibor ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **kölcsön visszafizetése iránt** a Fővárosi Bíróság előtt 28.P.22.931/2007. szám alatt indított és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.21.030/2008/6. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelme alapján indult eljárásban a 2009. november 17-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.21.030/2008/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 200.000 (Kettőszázezer) Ft felülvizsgálati perköltséget és az Államnak az adóhatóság felhívása alapján 1.176.300 (Egymillió-egyszázhetvenhatezerháromszáz) Ft le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében 78.270 euró és ennek kamatai tekintetében kölcsön címén kérte az alperes marasztalását. Előadása szerint mint hitelező szóbeli kölcsönszerződés alapján 2006. január 19-én utalt át 78.270 eurót az alperesnek, melyet az alperes többszöri felszólítás ellenére sem fizetett vissza.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elismerte, hogy a banki költség levonása után a felperestől 78.113 euró számlájára megérkezett, de állítása szerint az átutalással az alperes cége, a GmbH felé megbízási díj címén fennálló tartozását fizette meg a felperes. Csatolta azt a számlát, melyet 2006. január 16-án állított ki a GmbH nevében, a hitelközvetítés fejében fennálló 78.270 euró követelésről.

Az elsőfokú bíróság 9. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint önmagában az, hogy a felperes a 78.270 euró átutalására megbízást adott, könyveibe pedig a peresített összeget kölcsönként vezette be, nem bizonyítja, hogy a felek között kölcsönszerződés jött volna létre. Emiatt viszont a kölcsönszerződés teljesítését sem igényelheti. Az átutalási megbízáson feltüntetett kód igazolására vonatkozó indítvány teljesítését elkészttsége miatt mellőzte a bíróság.

A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes a szóbeli kölcsönszerződés létrejöttét bizonyítani nem tudta. Kiemelte, hogy az alperes cége által 2006. január 16-án kiállított 103/2006. számú számla 78.270 euróról szól, mely összeg megfizetésére a felperes hitelközvetítési díj címén köteles. 2006. január 19-én a számlán megjelölt összeget fizette meg - kifogás előterjesztése nélkül - a felperes, azt pedig az alperes megfelelően bizonyította a perben, hogy ezt az összeget továbbította a GmbH-nak, a GmbH pedig azt őt megillető megbízási díjként tartotta nyilván, az után adózott. E tényekre is tekintettel önmagában az, hogy a felperes saját könyvelésében az átutalt összeget kölcsönként szerepeltette, az átutalási megbízáson pedig saját maga a rövid lejáratú kölcsönre utaló kódot tüntetett fel, nem bizonyítja a kölcsönszerződés létrejöttét.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a keresetnek helytadó új határozat meghozatalát, másodlagosan új eljárás elrendelését kérte. Felülvizsgálati kérelmét a következőkkel indokolta:

Az alperes sem vitatta, hogy a felperes a nemzetközi átutalási megbízáson az átutalás jogcímeként a 64-es kódot tüntette fel, melynek jelentése a 16/2005./VII.27./ MNB rendelet 1. számú melléklete szerint "nyújtott rövid lejáratú kölcsönök miatti forgalom".

Míg az alperes írásbeli ellenkérelmében megbízási díjnak tekintette az átutalt összeget, a 2008. VII. 3.-i tárgyaláson már úgy nyilatkozott, hogy az elvégzett munka a felperes mellett a D. I. Kft-t, valamint az I. és T. cégeket érintette. Jelen perben viszont nincs jelentősége annak, hogy az alperes a perben nem álló harmadik személyekkel milyen jogviszonyban volt és azoktól "milyen jogcímen kapott megbízási díjat".

Az alperes a másodfokú bíróság felhívása alapján elkésztten bizonyította, hogy az általa felvett összegeket könyvelésében adózott jövedelemként szerepeltette. Az elkészttséget a másodfokú bíróságnak értékelnie kellett volna.

A perben az alperes csupán állította, de nem bizonyította, hogy az 103/2006. szám alatti számlát a felperes részére megküldte, illetve azt a felperes átvette.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Pp.270. § /1/ bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a fél. A Pp. 272. § /2/ bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem kötelező tartalmi eleme a jogszabálysértés megjelölése, melynek elmulasztása a Pp. 273. § /1/ és /2/ bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását vonja maga után. A perbeni esetben ugyan nem jelölte meg a felülvizsgálati kérelem, hogy a jogerős ítélet konkrétan mely jogszabály, mely rendelkezésébe ütközik, de a felülvizsgálati kérelem tartalmi vizsgálata alapján egyértelmű, hogy a felperes a bizonyítékok téves értékelését sérelmezi. A Pp. 206. §-a /1/ bekezdése mondja ki, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A Legfelsőbb Bíróság úgy tekintette, hogy a felülvizsgálati kérelem a Pp. 206. § /1/ bekezdésének megsértését sérelmezte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos, a jogerős ítélet nem sérti a Pp. 206. § /1/ bekezdésében írtakat.

A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelése körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. Alaptalan az a felülvizsgálati kérelem, amely a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja, ugyanis a felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek nem lehet helye.

Más a helyzet azonban akkor, ha a másodfokú bíróság a tényállást nyilvánvalóan iratellenesen állapította meg, ha a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül, logikai ellentmondást tartalmazó módon mérlegelte, ha a mérlegelés körébe vonat adatok értékelésénél nyilvánvalóan okszerűtlen, a logika szabályaival ellentétes következtetésekre jutott. Az ilyen ítélet ugyanis jogszabálysértő és ez a tény megalapozza a felülvizsgálati kérelem előterjesztését. A perbeni esetben azonban a felülvizsgálati kérelemben megjelöltek alapján nem lehet megállapítani, hogy a jogerős ítélet a tényállást iratellenesen állapította volna meg, hogy a jogerős ítélet a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó értékelésén alapult volna.

A 16/2005./VII.27./ MNB rendelet 3. § /1/ bekezdése szerint az ügyfél a bankszámlán történt jóváírás jogcímkódját a jegybanki információs rendszerhez történő felhasználás - a fizetési mérleg statisztikák összeállítása - céljából köteles megadni. A rendelet 4. § /1/ bekezdése szerint a számlavezető csupán azt köteles ellenőrizni, hogy az ügyfél megadta-e a jogcímkódot, illetve, hogy az általa megadott jogcímkód és az ország-, vagy a statisztikai státuszkód megjelölésében nem lelhető-e fel valamilyen logikai

hiba, hiányosság. Azt viszont nem kellett a számlavezetőnek vizsgálnia, hogy az átutalásra ténylegesen "egy évnél nem hosszabb eredeti lejáratú kölcsönök nyújtása" miatt került-e sor, azaz, hogy a felperes jogszerűen jelölte-e meg - a rendelet 1. számú mellékletében írtaknak megfelelően - a 64-es kódot. A felperes tehát saját maga dönthetett a 64-es kódszám megjelöléséről. Tény, hogy e kód megjelölését sem a számlavezető, sem az alperes nem kifogásolta, de e körülményre figyelemmel sem minősül kirívóan okszerűtlennek a jogerős ítéletnek az a megállapítása, hogy önmagában a 64-es kód megjelölése nem alkalmas a kölcsönszerződés létrejöttének bizonyítására.

Nem leleheto fel ellentmondás az alperes 5. sorszámú ellenkérelmében és a 2008. VII. 3.-ai tárgyaláson (9.sorszámú jegyzőkönyv) tett nyilatkozatai között.

Az 5. sorszámú ellenkérelemben az alperes azt hangsúlyozta, hogy kezdetben egyéni cége, majd annak átalakulása után a GmbH végzett a felperes megbízásából a felperes részére hitelközvetítést és ehhez kapcsolódó munkát, de végzett munkát a D. I. Rt. részére is, mely cég, mint a felperes kapcsolt vállalkozása a felperessel együtt tervezte lakópark építését, valamint Spar és Interspar hálózat kiépítését és emellett végzett munkát a Spar beruházásokra alakult "projektársaságok" részére is. Az elsőfokú bíróság a 2008. VII. 3-i tárgyaláson személyesen hallgatta meg az alperest, és az erről készült jegyzőkönyv szerint a peres felek egyezően adták elő, hogy az I. T. Kft-k "közös cégeik", azoknak mind az alperes, mind D. L. (a felperes törvényes képviselője) a tagjai, és az alperes az egyéni cége, majd GmbH-ja útján, e "közös" cégeknek is végzett munkát. Az alperes azonban azt is előadta, hogy a T. Kft-ben és az I. Kft-ben munkájának ellenértékeként tulajdonosi részesedést kapott, így megbízási díj követelése csak a D.I. Rt-vel és a felperessel szemben állt fenn. A per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy az alperes jogosult volt-e kizárólag a felperessel szemben érvényesíteni 78.270 euró összegű megbízási díj követelését. Az eljáró bíróságoknak abban kellett állást foglalniuk, hogy a felperes kérheti-e kölcsöntartozás címén az alperes 78.270 euró és kamataiban való marasztalását, ennek eldöntése során pedig annak volt jelentősége, hogy a felperes a GmbH 2006. I. 16-án kiállított számláján szereplő összeggel azonos összeg átutalására 2006. január 19-én megbízást adott, ugyanakkor nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, hogy az átutalásra az alperessel, mint adóssal megkötött kölcsönszerződés alapján került sor. Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy a felperes ugyan a 9. sorszámú jegyzőkönyvben előadást tett arra vonatkozóan, hogy melyek voltak azok az okok és körülmények, amelyek miatt az alperesnek a felperestől kölcsönt kellett igényelnie, de ezzel kapcsolatos állításait az alperes tagadásával szemben még csak nem is valószínűsítette, ugyanakkor az alperes - aki mindvégig állította, hogy kölcsönre nem volt szüksége - írásbeli kölcsönszerződéseket

csatolt annak igazolására, hogy 2005. nyarán maga hitelezett jelentős összegeket a D. L. által képviselt D.I. Rt. részére.

A Fővárosi Ítéltábla a 2009. január 13-án megtartott tárgyaláson kötelezte a jelenlévő alperest annak 30 napon belüli igazolására, hogy a GmbH adózott a 103/2006. számú számlán megjelölt összeg után és e felhívásnak az alperes 2009. február 13-án tett eleget. Nem vitatható, hogy a 30 napos határidő már 2009. II. 12-én, - csütörtöki napon - eltelt, tehát az alperes egy nap késedelemmel tett eleget bizonyítási kötelezettségének, de ezzel nem késleltette a másodfokú eljárás befejezését. A másodfokú bíróság a 2009. március 24-ére elhalasztott fellebbezési tárgyaláson ismertette az alperes által 2009. február 13-án becsatolt független könyvvizsgálói szakvéleményt, és nem követett el jogszabálysértést azzal, hogy ugyanezen a tárgyaláson meghozott ítéletében figyelembe vette az alperes által 2009. II. 13-án csatolt bizonyítékot.

A per során valóban nem került sor annak bizonyítására, hogy a 103/2006. számla felperes részére való megküldése megtörtént volna, de ebből sem következik, hogy a keresetet elutasító első fokú ítélet helybenhagyásáról szóló jogerős ítélet a Pp. 206. § /1/ bekezdésébe ütköző, jogszabálysértő ítélet lenne.

Mindezekre tekintettel döntött a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet hatályában való fenntartásáról a Pp.275. § /3/ bekezdése alapján.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vetett eredményre, ezért a Legfelsőbb Bíróság kötelezte az illetékeljegyzési jogot élvező felperest 19.604.286 Ft pertárgyérték figyelembe vételével felülvizsgálati perköltség megfizetésére az alperes javára és a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére az állam javára. A perköltségről szóló döntés a Pp. 270. § /1/ bekezdésén, 78. § /1/ bekezdésén, a 32/2003./VIII.22./ IM rendelet 3. § /5/ és /6/ bekezdésén, és a 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. § /2/ bekezdésén alapul.

Budapest, 2009. november 17.

Dr.Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke
Dr.Lőrincz Györgyné sk.előadó-bíró
Gyöngyösiné dr.Gyügyei Klára sk.bíró

A kiadmány hitelélül:

/Seres Józsefné/
bírósági tisztviselő